ICCJ – RIL admis în cazul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente

În şedinţa din 15 februarie 2016, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – *Completul competent să judece recursul în interesul legii*, legal constituit în fiecare dintre cauze, a soluţionat 2 recursuri în interesul legii, fiind pronunţate următoarele soluţii:

Decizia nr. 1 în dosarul nr. 23/2015

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi în consecinţă:

În interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 86 din Codul de procedură penală, stabileşte că:

În cazul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, societatea de asigurare are calitate de parte responsabilă civilmente şi are obligaţia de a repara singură prejudiciul cauzat prin infracţiune, în limitele stabilite în contractul de asigurare şi prin dispoziţiile legale privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă.

Obligatorie, conform dispoziţiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunţată în şedinţa publică de la 15 februarie 2016.

Decizia nr. 2 în dosarul nr. 24/2015

Admite recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curţii de Apel Suceava.

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 279 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, pentru acţiunile privind reconstituirea vechimii în muncă, anterioare intrării în vigoare a Codului de procedură civilă actual/acelaşi text de lege cu referire la art. 32 alin. (l) lit. b şi art. 36 din Codul de procedură civilă, pentru acţiunile în reconstituirea vechimii în muncă, introduse de la momentul intrării în vigoare a actualului Cod de procedură civilă şi în continuare; art. lll din Codul de procedură civilă din 1865 pentru acţiunile privind constatarea încadrării activităţii desfăşurate în grupele I şi a II-a de muncă introduse sub imperiul acestei reglementări/art. 35 cu referire la art. 32 alin. (l) lit. b şi art. 36 din Codul de procedură civilă, pentru acelaşi tip de acţiuni, formulate după intrarea în vigoare a codului actual, în toate ipotezele, atunci când angajatorul nu mai există din punct de vedere juridic (lichidat, radiat), justifică legitimare procesuală pasivă casele teritoriale de pensii, în situaţia în care nu există documente primare.

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 34 alin. (5) şi art. 40 alin. (2) lit. h din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, cu referire la art. 18 din Legea Arhivelor Naţionale nr. 16/1996, republicată, în cazul existenţei documentelor primare, persoana interesată, care nu posedă dovezi privind vechimea în muncă sau activitatea desfăşurată în anumite grupe de muncă, are deschisă calea unei acţiuni în realizare – obligaţie de a face – având ca obiect obligarea deţinătorului de arhivă de a elibera adeverinţa constatatoare a vechimii în muncă/încadrării în grupele superioare de muncă.

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 41 alin. (l) din Codul de procedură civilă din 1865/art. 32 alin. (l) lit.

a şi art. 56 alin. (l) din Codul de procedură civilă, respectiv a art. 136 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, cu modificările şi completările ulterioare, /art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenţei şi de insolvenţă, angajatorul desfiinţat în urma procedurilor de insolvenţă, finalizate cu radierea din registrele specifice, nu poate sta în judecată, neavând capacitate procesuală de folosinţă, iar fostul lichidator, chemat în judecată în nume propriu, nu are calitate procesuală pasivă.

Obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunţată în şedinţă publică, astăzi, 15 februarie 2016.

După redactarea considerentelor şi semnarea deciziilor, acestea se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.